ZBIERKA ZÁKONOV
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Ročník 2001

Vyhlásené: 25.09.2001 Vyhlásená verzia v Zbierke zákonov Slovenskej republiky

Obsah tohto dokumentu má informatívny charakter.

382

OZNÁMENIE

Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky

Ministerstvo zahraničných vecí Slovenskej republiky oznamuje, že 15. decembra 1997 bol na zasadnutí Valného zhromaždenia OSN v New Yorku prijatý Medzinárodný dohovor o potláčaní bombového terorizmu. Za Slovenskú republiku bol dohovor podpísaný 28. júla 1998 v New Yorku. Národná rada Slovenskej republiky vyslovila s dohovorom súhlas svojím uznesením č. 1105 z 26. októbra 2000 a prezident Slovenskej republiky ho ratifikoval 16. novembra 2000. Ratifikačná listina bola uložená u depozitára dohovoru, generálneho tajomníka Organizácie Spojených národov, 8. decembra 2000. Dohovor nadobudol platnosť 23. mája 2001 na základe článku 22 ods. 1 a pre Slovenskú republiku nadobudol platnosť tiež 23. mája 2001 na základe článku 22 ods. 1.

MEDZINÁRODNÝ DOHOVOR o potláčaní bombového terorizmu

Štáty, zmluvné strany, tohto dohovoru,

majúc na zreteli ciele a zásady Charty Organizácie Spojených národov týkajúce sa zachovania medzinárodného mieru a bezpečnosti, podpory dobrých susedských a priateľských vzťahov a spolupráce medzi štátmi,

hlboko znepokojené veľkým nárastom terorizmu na celom svete vo všetkých jeho formách a prejavoch,

pripomínajúc deklaráciu prijatú pri príležitosti 50. výročia Organizácie Spojených národov 24. októbra 1995,

pripomínajúc tiež Deklaráciu o opatreniach na odstránenie medzinárodného terorizmu, ktorá tvorí prílohu rezolúcie Valného zhromaždenia č. 49/60 z 9. decembra 1994, v ktorej okrem iného „členské štáty Organizácie Spojených národov slávnostne znovu potvrdili ich jednoznačné odsúdenie všetkých aktov, metód a prejavov terorizmu ako kriminálnych a neospravedlniteľných činov, kdekoľvek a kýmkoľvek boli spáchané, vrátane tých, ktoré ohrozujú priateľské vzťahy medzi štátmi a národmi a ohrozujú územnú celistvosť a bezpečnosť štátov“,

poznamenávajúc, že deklarácia tiež vyzvala štáty „naliehavo preskúmať rozsah existujúcich medzinárodných právnych predpisov týkajúcich sa prevencie, potláčania a odstránenia terorizmu vo všetkých jeho formách a prejavoch s cieľom zabezpečiť ucelený právny rámec zahrňujúci všetky aspekty veci“,

pripomínajúc ďalej rezolúciu Valného zhromaždenia č. 51/210 zo 17. decembra 1996 a deklaráciu dopĺňajúcu Deklaráciu o opatreniach na odstránenie medzinárodného terorizmu, ktorá je k nej pripojená,

poznamenávajúc tiež, že teroristické útoky s použitím výbušnín alebo smrtiacich zariadení sa v značnej miere rozšírili,

poznamenávajúc ďalej, že existujúce mnohostranné právne dokumenty adekvátne nezodpovedajú týmto útokom,

presvedčení o naliehavej potrebe zlepšiť medzinárodnú spoluprácu medzi štátmi pri príprave a prijímaní účinných a praktických opatrení na predchádzanie týmto teroristickým činom a na stíhanie a trestanie ich páchateľov,

berúc do úvahy, že výskyt týchto činov je vážnou hrozbou dotýkajúcou sa medzinárodného spoločenstva ako celku,

poznamenávajúc, že aktivity vojenských síl štátov uskutočňované v súlade s pravidlami medzinárodného práva sú mimo rámca tohto dohovoru a že vyňatie určitých činov z pôsobnosti tohto dohovoru neospravedlňuje alebo nerobí zákonnými inak protiprávne činy, alebo nevylučuje stíhanie podľa iných právnych noriem,

dohodli sa takto:

Článok 1

Na účely tohto dohovoru:

1. „Štátne alebo vládne zariadenie“ znamená akékoľvek stále alebo dočasné zariadenie alebo dopravný prostriedok, ktorý sa používa alebo je obsadený predstaviteľmi štátu, členmi vlády, zákonodarného orgánu alebo súdneho orgánu alebo štátnymi úradníkmi, alebo zamestnancami

štátu alebo iného verejného úradu, alebo jednotky, alebo úradníkmi, alebo zamestnancami medzivládnej organizácie v spojení s výkonom ich oficiálnych povinností.

2. „Zariadenie infraštruktúry“ znamená akékoľvek zariadenie v štátnom alebo súkromnom vlastníctve poskytujúce alebo distribuujúce verejnoprospešné služby, ako dodávka vody, elektriny, paliva, hospodárenie s odpadom, spoje.
3. „Výbušné alebo iné smrtiace zariadenie“ znamená
   a) výbušnú alebo zápalnú zbraň alebo zariadenie, ktoré je určené alebo má schopnosť spôsobiť smrť, vážnu ujmu na zdraví alebo značnú materiálnu škodu, alebo
   b) zbraň alebo zariadenie, ktoré je určené alebo má schopnosť spôsobiť smrť, vážnu ujmu na zdraví alebo značnú materiálnu škodu šírením alebo pôsobením toxických chemikálií, biologických látok alebo toxínov, alebo podobných substancií, radiácie alebo rádioaktívnych materiálov.
4. „Vojenské sily štátu“ znamená ozbrojené sily štátu, ktoré sú organizované, cvičené a vystrojené podľa jeho vnútorného právneho poriadku so základným cieľom obrany štátu alebo jeho bezpečnosti, a osoby konajúce na podporu takýchto ozbrojených síl, ktoré sú pod ich formálnym velením, kontrolou a zodpovednosťou.
5. „Verejný priestor“ znamená také časti budov, pozemkov, ulíc, vodných ciest alebo iných priestorov, ktoré sú prístupné alebo otvorené verejnosti, či už trvale, periodicky alebo príležitostne, a zahŕňajú akýkoľvek obchodný, podnikateľský, kultúrny, historický, vzdelávací, cirkevný, vládny priestor, priestor pre zábavu, rekreáciu alebo podobný priestor, ktorý je prístupný alebo otvorený verejnosti.
6. „Verejný dopravný systém“ znamená všetky zariadenia, dopravné prostriedky bez ohľadu na to, či sú vo verejnom alebo súkromnom vlastníctve, ktoré sa používajú pre verejné dopravné služby osôb alebo nákladov.

Článok 2

1. Osoba spácha trestný čin v zmysle tohto dohovoru, ak protiprávne a úmyselne dodá, umiestni výbušninu alebo spôsobí explóziu výbušniny alebo iného smrtiaceho zariadenia na verejnom priestore, v štátnom alebo vládnom zariadení, vo verejnom dopravnom systéme alebo v zariadení infraštruktúry, alebo proti nim

a) s úmyslom spôsobiť smrť alebo vážnu ujmu na zdraví, alebo
b) s úmyslom spôsobiť rozsiahle poškodenie takého priestoru, zariadenia alebo systému, kde takéto poškodenie spôsobí, alebo je pravdepodobné, že spôsobí rozsiahlu majetkovú škodu.

2. Ako dokonaný trestný čin sa posudzuje aj pokus osoby spáchať trestný čin uvedený v odseku 1.
3. Ako dokonaný trestný čin sa tiež posudzuje, ak osoba
   a) sa zúčastnila na spáchaní trestného činu uvedeného v odseku 1 alebo 2 ako spolupáchateľ alebo
   b) zosnovala, alebo naviedla iné osoby na spáchanie trestného činu uvedeného v odseku 1 alebo 2, alebo
   c) akýmkoľvek iným spôsobom poskytla pomoc pri spáchaní jedného trestného činu alebo viacerých trestných činov uvedených v odseku 1 alebo 2 skupinou osôb konajúcich so spoločným cieľom; táto pomoc musí byť úmyselná a musí sa urobiť buď s cieľom podporiť všeobecnú trestnú činnosť alebo zámer skupiny, alebo s vedomím úmyslu skupiny spáchať predmetný trestný čin alebo trestné činy.

Článok 3

Tento dohovor sa nevzťahuje na trestný čin, ak je spáchaný na území jedného štátu, údajný páchateľ a obete sú občanmi tohto štátu, údajný páchateľ je zadržaný na území tohto štátu a žiadny ďalší štát nemá právomoc podľa článku 6 ods. 1 alebo článku 6 ods. 2 tohto dohovoru s výnimkou primeraného použitia ustanovení článkov 10 až 15 v takýchto prípadoch.

Článok 4

Každý štát, zmluvná strana, prijme opatrenia potrebné na to, aby

a) trestné činy uvedené v článku 2 tohto dohovoru boli podľa vnútroštátneho právneho poriadku posudzované ako trestné činy,

b) tieto trestné činy boli trestané primeranými sankciami, ktoré zohľadnia ich závažnosť.

Článok 5

Každý štát, zmluvná strana, prijme také opatrenia, aké sú potrebné, a kde je to vhodné, aj vnútroštátnu právnu úpravu, aby trestná činnosť podľa tohto dohovoru, najmä ak jej cieľom je vyvolať stav teroru (paniku) vo verejnosti alebo v skupine obyvateľstva, alebo u určitých osôb, nebola za žiadnych okolností ospravedlniteľná so zreteľom na politické, filozofické, ideologické, rasové, etnické, náboženské alebo iné dôvody podobnej povahy a bola trestaná sankciami zodpovedajúcimi jej závažnosti.

Článok 6

1. Každý štát, zmluvná strana, prijme také opatrenia, aké sú potrebné na založenie jeho právomoci pre trestné činy uvedené v článku 2, ak

a) trestný čin je spáchaný na území tohto štátu alebo

b) trestný čin je spáchaný na palube lode plávajúcej pod vlajkou tohto štátu alebo lietadla, ktoré je registrované podľa právnych predpisov tohto štátu v čase spáchania trestného činu, alebo

c) trestný čin je spáchaný občanom tohto štátu.

2. Štát, zmluvná strana, si môže tiež založiť právomoc pre každý takýto trestný čin, ak

   a) trestný čin je spáchaný proti občanovi tohto štátu alebo

   b) trestný čin je spáchaný proti štátnemu alebo vládnemu zariadeniu v zahraničí vrátane veľvyslanectva alebo iného diplomatického alebo konzulárneho priestoru tohto štátu, alebo

   c) trestný čin je spáchaný osobou bez štátnej príslušnosti, ktorá má svoj obvyklý pobyt na území tohto štátu, alebo

   d) trestný čin je spáchaný v snahe donútiť tento štát konať alebo zdržať sa konania, alebo

   e) trestný čin je spáchaný na palube lietadla, ktoré je prevádzkované vládou tohto štátu.

3. Pri ratifikácii, prijatí, schválení dohovoru alebo prístupe k tomuto dohovoru každý štát, zmluvná strana, písomne oznámi generálnemu tajomníkovi Organizácie Spojených národov právomoc, ktorú založil vo svojom právnom poriadku podľa odseku 2 tohto článku. Ak by došlo k zmene, štát, zmluvná strana, ju okamžite písomne oznámi generálnemu tajomníkovi.

4. Každý štát, zmluvná strana, taktiež prijme také opatrenia, aké sú potrebné na založenie jeho právomoci pre trestné činy podľa článku 2 v prípade, ak údajný páchateľ sa nachádza na jeho území a túto osobu nevydá na trestné stíhanie žiadnemu inému štátu, zmluvnej strane, ktorý má založenú svoju právomoc podľa odseku 1 alebo 2 tohto článku.

5. Tento dohovor nevylučuje výkon akejkoľvek trestnej právomoci štátu, zmluvnej strany, založenej podľa vnútroštátneho právneho poriadku.

Článok 7

1. Po prijatí informácie, že osoba, ktorá spáchala alebo údajne spáchala trestný čin uvedený v článku 2, sa môže nachádzať na jeho území, dotknutý štát, zmluvná strana, prijme potrebné opatrenia podľa vnútroštátneho právneho poriadku, aby vyšetril skutočnosti obsiahnuté v informácii.

2. Štát, zmluvná strana, na ktorého území sa nachádza páchateľ alebo údajný páchateľ, po tom, čo dospeje k záveru, že okolnosti si to vyžadujú, prijme príslušné opatrenia podľa svojho vnútroštátneho právneho poriadku, aby zaručil prítomnosť osoby na účel jej trestného stíhania alebo vydania na trestné stíhanie.

3. Osoba, ktorej sa týkajú opatrenia uvedené v odseku 2, má právo

   a) spojiť sa bez odkladu s najbližším príslušným zástupcom štátu, ktorého je občanom, alebo štátu, ktorý je iným spôsobom oprávnený chrániť práva tejto osoby, alebo ak je táto osoba bez štátneho občianstva, štátu, na ktorého území má obvyklý pobyt,

   b) na návštevu zástupcom tohto štátu,

   c) byť informovaná o svojich právach podľa písmen a) a b).

4. Práva uvedené v odseku 3 sa vykonávajú v súlade s právnymi predpismi štátu, na ktorého území sa páchateľ alebo údajný páchateľ nachádza, pod podmienkou, že tieto právne predpisy musia umožniť úplné rešpektovanie účelu, na ktorý sú určené práva podľa odseku 3.

5. Ustanovenia odsekov 3 a 4 sa nedotýkajú práva ktoréhokoľvek štátu, zmluvnej strany, ktorý si uplatňuje právomoc podľa článku 6 ods. 1 písm. c) alebo ods. 2 písm. c), aby vyzval Medzinárodný výbor Červeného kríža spojiť sa s údajným páchateľom a navštíviť ho.

6. Ak štát, zmluvná strana, podľa ustanovení tohto článku vezme osobu do väzby, bezodkladne písomne informuje, priamo alebo prostredníctvom generálneho tajomníka Organizácie Spojených národov, štáty, zmluvné strany, ktoré založili svoju právomoc podľa článku 6 ods. 1 a 2, a keď to považuje za vhodné, aj ktorékoľvek iné dotknuté štáty, zmluvné strany, o skutočnosti, že takáto osoba je vo väzbe, a o okolnostiach, ktoré odôvodňujú obmedzenie jej osobnej slobody. Štát, ktorý vedie vyšetrovanie podľa odseku 1 tohto článku, bez odkladu informuje uvedené štáty, zmluvné strany, o svojich zisteniach a oznámi, či má v úmysle uplatniť svoju právomoc.

Článok 8

1. Ak štát, zmluvná strana, na ktorého území sa údajný páchateľ nachádza, v prípadoch, keď sa uplatňuje článok 6, túto osobu nevydá na trestné stíhanie, je povinný bez výnimky, nech bol čin spáchaný akokoľvek a kdekoľvek, predložiť prípad bez zbytočného odkladu príslušným orgánom na účel trestného stíhania, konaním podľa právnych predpisov tohto štátu. Príslušné orgány rozhodnú rovnakým spôsobom ako v prípade akéhokoľvek iného závažného trestného činu podľa práva tohto štátu.

2. Ak štát, zmluvná strana, môže podľa svojho právneho poriadku vydať alebo inak odovzdať svojho občana iba za podmienky, že bude vrátený na výkon trestu uloženého ako výsledok trestného konania, pre ktoré bol vydaný alebo odovzdaný, a tento štát a štát žiadajúci o vydanie sa dohodnú na tejto možnosti a ostatných podmienkach, ktoré považujú za primerané, takéto podmienečné vydanie alebo odovzdanie sa bude považovať za splnenie povinnosti uvedenej v odseku 1 tohto článku.

Článok 9

1. Trestné činy uvedené v článku 2 sa považujú za zahrnuté medzi tie trestné činy, na ktoré sa vzťahuje vydávanie, v každej zmluve o vydávaní na trestné stíhanie uzavretej medzi ktorýmikoľvek štátmi, zmluvnými stranami, skôr, ako nadobudol platnosť tento dohovor. Štáty, zmluvné strany, sa zaväzujú zahrnúť tieto trestné činy do každej zmluvy o vydávaní, ktorú v budúcnosti medzi sebou uzavrú.

2. Ak štát, zmluvná strana, ktorý podmieňuje vydanie na trestné stíhanie existenciou zmluvy, dostane žiadosť o vydanie na trestné stíhanie od iného štátu, zmluvnej strany, s ktorým nemá uzavretú zmluvu o vydávaní na trestné stíhanie, dožiadaný štát, zmluvná strana, môže považovať tento dohovor za právny základ na vydanie na trestné stíhanie pre trestné činy uvedené v článku 2. Vydanie na trestné stíhanie podlieha ostatným podmienkam podľa právneho poriadku dožiadaného štátu.

3. Štáty, zmluvné strany, ktoré nepodmieňujú vydanie osoby na trestné stíhanie existenciou zmluvy, uznajú trestné činy uvedené v článku 2 za trestné činy, pre ktoré je možné vydanie na trestné stíhanie podľa podmienok právneho poriadku dožiadaného štátu.

4. Ak je to potrebné, pri trestných činoch uvedených v článku 2 sa postupuje na účely vydania na trestné stíhanie medzi štátmi, zmluvnými stranami, akoby boli spáchané nielen na území štátu, kde sa stali, ale aj na území štátu, ktorý založil právomoc podľa článku 6 ods. 1 a 2.

5. Ustanovenia všetkých zmlúv a dohôd o vydávaní medzi štátmi, zmluvnými stranami, vo vzťahu k trestným činom uvedeným v článku 2 sa považujú za zmenené medzi štátmi, zmluvnými stranami, v rozsahu, v akom sú nezlučiteľné s týmto dohovorom.

Článok 10

1. Štáty, zmluvné strany, si poskytnú najväčšiu mieru pomoci v súvislosti s vyšetrovaním alebo trestným konaním, alebo vydaním na trestné stíhanie vo vzťahu k trestným činom uvedeným v článku 2 vrátane pomoci pri získavaní dôkazov, ktoré majú k dispozícii, potrebných na účely konania.
2. Štáty, zmluvné strany, splnia povinnosti vyplývajúce z odseku 1 tohto článku v súlade so zmluvami a s dohodami o vzájomnej právnej pomoci uzavretými medzi nimi. V prípade, že takéto zmluvy alebo dohody nie sú, štáty, zmluvné strany, si poskytnú navzájom pomoc v súlade so svojím vnútroštátnym právnym poriadkom.

Článok 11

Trestný čin uvedený v článku 2 sa nemôže na účely vydania na trestné stíhanie alebo vzájomnej právnej pomoci považovať za trestný čin politický alebo za trestný čin spojený s trestným činom politickým, alebo za trestný čin politicky motivovaný. Preto ani žiadosť o vydanie na trestné stíhanie alebo o vzájomnú právnu pomoc nemôže byť odmietnutá výhradne na základe toho, že sa týka trestného činu politického alebo trestného činu spojeného s trestným činom politickým, alebo trestného činu politicky motivovaného.

Článok 12

Nič v tomto dohovore uvedené sa nemôže vykladať ako uloženie povinnosti vydať na trestné stíhanie alebo poskytnúť vzájomnú právnu pomoc, ak dožiadaný štát, zmluvná strana, má vážne dôvody sa domnievať, že žiadosť o vydanie na trestné stíhanie pre trestný čin uvedený v článku 2 alebo o vzájomnú právnu pomoc vo vzťahu k uvedeným trestným činom bola daná s cieľom trestného stíhania alebo potrestania osoby s prihliadnutím na jej rasu, vyznanie, štátnu príslušnosť, etnický pôvod alebo politický názor alebo vyhovenie žiadosti o vydanie by mohlo záporne ovplyvniť postavenie takejto osoby z ktoréhokoľvek uvedeného dôvodu.

Článok 13

1. Osobu, ktorá je vo väzbe alebo vo výkone trestu na území jedného štátu, zmluvnej strany, ktorej prítomnosť na území iného štátu, zmluvnej strany, sa vyžaduje na účel svedeckej výpovede, identifikácie alebo iného spôsobu zabezpečenia dôkazov pre vyšetrovanie alebo trestné stíhanie pre trestný čin podľa tohto dohovoru, možno odovzdať, ak sú splnené tieto podmienky:
   a) táto osoba dá slobodne svoj výslovný súhlas a
   b) príslušné orgány oboch štátov súhlasia s podmienkami, ktoré tieto štáty môžu považovať za primerané.
2. Na účely tohto článku
   a) štát, na ktorého územie je osoba odovzdaná, má právomoc a povinnosť držať odovzdanú osobu vo väzbe, ak ho štát, z ktorého územia je osoba odovzdaná, požiada alebo splnomocní konať inak,
   b) štát, na ktorého územie je osoba odovzdaná, bezodkladne vykoná svoju povinnosť vrátiť osobu do väzby alebo výkonu trestu štátu, z ktorého bola osoba odovzdaná, tak ako sa vopred dohodli alebo ako sa inak dohodli príslušné orgány oboch štátov,
   c) štát, na ktorého územie bola osoba odovzdaná, nebude od štátu, z ktorého územia bola odovzdaná, požadovať pre vrátenie osoby postup spojený s vydávaním osôb na trestné stíhanie,
   d) čas strávený vo väzbe na území štátu, z ktorého bola osoba odovzdaná, sa započítava do obdobia vykonávania trestu na území štátu, do ktorého bola osoba odovzdaná.

3. Ak štát, zmluvná strana, z ktorého územia má byť osoba podľa tohto článku odovzdaná, s tým nesúhlasí, táto osoba, nech je občanom ktoréhokoľvek štátu, nebude trestne stíhaná alebo zadržaná, alebo inak obmedzovaná vo svojej osobnej slobode na území štátu, do ktorého bola odovzdaná, pre činy spáchané alebo pre činy, z ktorých bola usvedčená pred jej odchodom z územia štátu, z ktorého bola takáto osoba odovzdaná.

Článok 14

Každej osobe, ktorá je vzatá do väzby alebo voči ktorej boli prijaté iné opatrenia, alebo bolo začaté trestné stíhanie podľa tohto dohovoru, sa zaručí spravodlivé zaobchádzanie vrátane poskytnutia všetkých práv a záruk v súlade s právnym poriadkom štátu, na ktorého území sa táto osoba nachádza, a v súlade s príslušnými normami medzinárodného práva vrátane medzinárodného práva v oblasti ľudských práv.

Článok 15

Štáty, zmluvné strany, budú spolupracovať pri predchádzaní trestným činom uvedeným v článku 2, najmä

a) prijmú, ak to bude potrebné, všetky potrebné opatrenia vrátane prispôsobenia vnútroštátnej právnej úpravy na zabránenie prípravám a prekazenie príprav na ich vlastnom území na spáchanie týchto trestných činov na ich území alebo mimo ich územia, ako aj opatrení na zamedzenie protiprávnej činnosti osôb, skupín a organizácií, ktoré podporujú, podnecujú, organizujú, vedome financujú trestné činy uvedené v článku 2 alebo sa zapájajú do ich páchania,

b) výmenou presných a overených informácií v súlade s ich vnútroštátnym právnym poriadkom a koordináciou administratívnych a iných primeraných opatrení na zabránenie spáchaniu trestných činov uvedených v článku 2,

c) tam, kde je to vhodné, výskumom a vývojom metód odhaľovania výbušných a iných škodlivých látok, ktoré môžu zapríčiniť smrť alebo poškodenie zdravia, konzultáciami o vývoji označovania výbušnín v záujme identifikácie ich pôvodu pri vyšetrovaniach po výbuchu, výmenou informácií o preventívnych opatreniach, spoluprácou a výmenou technológií, zariadenia a súvisiacich materiálov.

Článok 16

Štát, zmluvná strana, ktorý trestne stíha údajného páchateľa, oznámi v súlade s vnútroštátnym právnym poriadkom alebo príslušným postupom konečný výsledok trestného konania generálnemu tajomníkovi Organizácie Spojených národov, ktorý informuje ostatné štáty, zmluvné strany.

Článok 17

Štáty, zmluvné strany, budú plniť záväzky vyplývajúce z tohto dohovoru spôsobom zodpovedajúcim zásadám zvrchovanej rovnosti a územnej celistvosti štátov, ako aj zásade nezasahovania do vnútorných záležitostí iných štátov.

Článok 18

Nič, čo sa uvádza v tomto dohovore, neoprávňuje štát, zmluvnú stranu, na území iného štátu, zmluvnej strany, vykonávať právomoc a plniť funkcie, ktoré sú výlučne vyhradené pre orgány tohto iného štátu, zmluvnej strany, podľa jeho vnútroštátneho právneho poriadku.

Článok 19

1. Nič, čo sa uvádza v tomto dohovore, sa nedotýka práv, povinností a zodpovednosti štátov a jednotlivcov podľa medzinárodného práva, najmä cieľov a zásad Charty Organizácie Spojených národov a medzinárodného humanitárneho práva.

2. Činnosť ozbrojených síl počas ozbrojeného konfliktu, tak ako sú tieto pojmy definované medzinárodným humanitárnym právom, ktorá je upravená podľa tohto práva, sa neupravuje týmto dohovorom a činnosť vojenských síl štátu pri vykonávaní ich oficiálnych povinností, vzhľadom na to, že sú upravené inými pravidlami medzinárodného práva, sa neupravuje týmto dohovorom.

Článok 20

1. Akýkoľvek spor medzi dvoma alebo viacerými štátmi, zmluvnými stranami, týkajúci sa výkladu alebo vykonávania tohto dohovoru, ktorý sa nemôže vyriešiť rokovaním v rozumnom čase, bude na žiadosť jednej zo strán sporu predložený arbitráži. Ak sa strany v lehote šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti o arbitráž nedohodnú na organizácii arbitráže, ktorákoľvek strana môže predložiť spor Medzinárodnému súdnemu dvoru formou návrhu v súlade so Štatútom Medzinárodného súdneho dvora.
2. Každý štát môže pri podpise, ratifikácii, prijatí, schválení tohto dohovoru alebo pri prístupe k nemu vyhlásiť, že sa nepovažuje byť viazaný odsekom 1 tohto článku. Ostatné štáty, zmluvné strany, nebudú viazané odsekom 1 vo vzťahu k tomu štátu, zmluvnej strane, ktorý takúto výhradu urobil.
3. Každý štát, ktorý urobil výhradu podľa odseku 2, môže kedykoľvek túto výhradu odvolať písomným oznámením generálnemu tajomníkovi Organizácie Spojených národov.

Článok 21

1. Tento dohovor bude otvorený na podpis všetkým štátom od 12. januára 1998 do 31. decembra 1999 v sídle Organizácie Spojených národov v New Yorku.
2. Tento dohovor podlieha ratifikácii, prijatiu alebo schváleniu. Ratifikačné listiny, listiny o prijatí alebo schválení budú uložené u generálneho tajomníka Organizácie Spojených národov.
3. Tento dohovor bude otvorený na prístup ktorémukoľvek štátu. Listiny o prístupe budú uložené u generálneho tajomníka Organizácie Spojených národov.

Článok 22

1. Tento dohovor nadobudne platnosť tridsiatym dňom po dni uloženia dvadsiatej druhej ratifikačnej listiny, listiny o prijatí, schválení alebo o prístupe u generálneho tajomníka Organizácie Spojených národov.
2. Pre každý štát, ktorý dohovor ratifikuje, prijme, schváli alebo k nemu pristúpi po uložení dvadsiatej druhej ratifikačnej listiny, listiny o prijatí, schválení alebo prístupe, nadobudne dohovor platnosť tridsiatym dňom po uložení jeho ratifikačnej listiny, listiny o prijatí, schválení alebo prístupe.

Článok 23

1. Ktorýkoľvek štát, zmluvná strana, môže vypovedať tento dohovor písomným oznámením generálnemu tajomníkovi Organizácie Spojených národov.
2. Výpoveď nadobudne účinnosť jeden rok po dni prijatia oznámenia o výpovedi generálnym tajomníkom Organizácie Spojených národov.

Článok 24

Pôvodné vyhotovenie tohto dohovoru, ktorého arabský, anglický, čínsky, francúzsky, ruský a španielsky text je rovnako autentický, bude uložené u generálneho tajomníka Organizácie Spojených národov, ktorý zašle ich overené kópie všetkým štátom.

Na dôkaz toho podpísaní, riadne na to splnomocnení svojimi vládami, podpísali tento dohovor otvorený na podpis v New Yorku 12. januára 1998.

Príloha
k č. 382/2001 Z. z.

INTERNATIONAL CONVENTION
for the Suppression of Terrorist Bombings

The States Parties to this Convention,

Having in mind the purposes and principles of the Charter of the United Nations concerning the maintenance of international peace and security and the promotion of good-neighbourliness and friendly relations and cooperation among States,

Deeply concerned about the worldwide escalation of acts of terrorism in all its forms and manifestations,

Recalling the Declaration on the Occasion of the Fiftieth Anniversary of the United Nations of 24 October 1995,

Recalling also the Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism, annexed to General Assembly resolution 49/60 of 9 December 1994, in which, inter alia, "the States Members of the United Nations solemnly reaffirm their unequivocal condemnation of all acts, methods and practices of terrorism as criminal and unjustifiable, wherever and by whomever committed, including those which jeopardize the friendly relations among States and peoples and threaten the territorial integrity and security of States",

Noting that the Declaration also encouraged States "to review urgently the scope of the existing international legal provisions on the prevention, repression and elimination of terrorism in all its forms and manifestations, with the aim of ensuring that there is a comprehensive legal framework covering all aspects of the matter",

Recalling General Assembly resolution 51/210 of 17 December 1996 and the Declaration to Supplement the 1994 Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism annexed thereto,

Noting that terrorist attacks by means of explosives or other lethal devices have become increasingly widespread,

Noting also that existing multilateral legal provisions do not adequately address these attacks,

Being convinced of the urgent need to enhance international cooperation between States in devising and adopting effective and practical measures for the prevention of such acts of terrorism and for the prosecution and punishment of their perpetrators,

Considering that the occurrence of such acts is a matter of grave concern to the international community as a whole,

Noting that the activities of military forces of States are governed by rules of international law outside the framework of this Convention and that the exclusion of certain actions from the coverage of this Convention does not condone or make lawful otherwise unlawful acts, or preclude prosecution under other laws,

Have agreed as follows:

Article 1

For the purposes of this Convention:

1. "State or government facility" includes any permanent or temporary facility or conveyance that is used or occupied by representatives of a State, members of Government, the legislature or the judiciary or by officials or employees of a State or any other public authority or entity or by employees or officials of an intergovernmental organization in connection with their official duties.

2. "Infrastructure facility" means any publicly or privately owned facility providing or distributing services for the benefit of the public, such as water, sewage, energy, fuel or communications.

3. "Explosive or other lethal device" means:
(a) An explosive or incendiary weapon or device that is designed, or has the capability, to cause death, serious bodily injury or substantial material damage; or
(b) A weapon or device that is designed, or has the capability, to cause death, serious bodily injury or substantial material damage through the release, dissemination or impact of toxic chemicals, biological agents or toxins or similar substances or radiation or radioactive material.

4. "Military forces of a State" means the armed forces of a State which are organized, trained and equipped under its internal law for the primary purpose of national defence or security and persons acting in support of those armed forces who are under their formal command, control and responsibility.

5. "Place of public use" means those parts of any building, land, street, waterway or other location that are accessible or open to members of the public, whether continuously, periodically or occasionally, and encompasses any commercial, business, cultural, historical, educational, religious, governmental, entertainment, recreational or similar place that is so accessible or open to the public.

6. "Public transportation system" means all facilities, conveyances and instrumentalities, whether

publicly or privately owned, that are used in or for publicly available services for the transportation of persons or cargo.

Article 2

1. Any person commits an offence within the meaning of this Convention if that person unlawfully and intentionally delivers, places, discharges or detonates an explosive or other lethal device in, into or against a place of public use, a State or government facility, a public transportation system or an infrastructure facility:
(a) With the intent to cause death or serious bodily injury; or
(b) With the intent to cause extensive destruction of such a place, facility or system, where such destruction results in or is likely to result in major economic loss.

2. Any person also commits an offence if that person attempts to commit an offence as set forth in paragraph 1.

3. Any person also commits an offence if that person:
(a) Participates as an accomplice in an offence as set forth in paragraph 1 or 2 of the present article; or
(b) Organizes or directs others to commit an offence as set forth in paragraph 1 or 2 of the present article; or
(c) In any other way contributes to the commission of one or more offences as set forth in paragraph 1 or 2 of the present article by a group of persons acting with a common purpose; such contribution shall be intentional and either be made with the aim of furthering the general criminal activity or purpose of the group or be made in the knowledge of the intention of the group to commit the offence or offences concerned.

Article 3

This Convention shall not apply where the offence is committed within a single State, the alleged offender and the victims are nationals of that State, the alleged offender is found in the territory of that State and no other State has a basis under article 6, paragraph 1 or paragraph 2, of this Convention to exercise jurisdiction, except that the provisions of articles 10 to 15 shall, as appropriate, apply in those cases.

Article 4

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary:
(a) To establish as criminal offences under its domestic law the offences set forth in article 2 of this Convention;
(b) To make those offences punishable by appropriate penalties which take into account the grave nature of those offences.

Article 5

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary, including, where appropriate, domestic legislation, to ensure that criminal acts within the scope of this Convention, in particular where they are intended or calculated to provoke a state of terror in the general public or in a group of persons or particular persons, are under no circumstances justifiable by considerations of a political, philosophical, ideological, racial, ethnic, religious or other similar nature and are punished by penalties consistent with their grave nature.

Article 6

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 when:
(a) The offence is committed in the territory of that State; or
(b) The offence is committed on board a vessel flying the flag of that State or an aircraft which is registered under the laws of that State at the time the offence is committed; or
(c) The offence is committed by a national of that State.

2. A State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:
(a) The offence is committed against a national of that State; or
(b) The offence is committed against a State or government facility of that State abroad, including an embassy or other diplomatic or consular premises of that State; or
(c) The offence is committed by a stateless person who has his or her habitual residence in the territory of that State; or
(d) The offence is committed in an attempt to compel that State to do or abstain from doing any act; or
(e) The offence is committed on board an aircraft which is operated by the Government of that State.

3. Upon ratifying, accepting, approving or acceding to this Convention, each State Party shall notify the Secretary-General of the United Nations of the jurisdiction it has established under its domestic law in accordance with paragraph 2 of the present article. Should any change take place, the State Party concerned shall immediately notify the Secretary-General.

4. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite that person to any of the States Parties which have established their jurisdiction in accordance with paragraph 1 or 2 of the present article.

5. This Convention does not exclude the exercise of any criminal jurisdiction established by a State Party in accordance with its domestic law.

Article 7

1. Upon receiving information that a person who has committed or who is alleged to have committed an offence as set forth in article 2 may be present in its territory, the State Party concerned shall take such measures as may be necessary under its domestic law to investigate the facts contained in the information.

2. Upon being satisfied that the circumstances so warrant, the State Party in whose territory the offender or alleged offender is present shall take the appropriate measures under its domestic law so as to ensure that person's presence for the purpose of prosecution or extradition.

3. Any person regarding whom the measures referred to in paragraph 2 of the present article are being taken shall be entitled to:

(a) Communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which that person is a national or which is otherwise entitled to protect that person's rights or, if that person is a stateless person, the State in the territory of which that person habitually resides;

(b) Be visited by a representative of that State;

(c) Be informed of that person's rights under subparagraphs (a) and (b).

4. The rights referred to in paragraph 3 of the present article shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the State in the territory of which the offender or alleged offender is present, subject to the provision that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended.

5. The provisions of paragraphs 3 and 4 of the present article shall be without prejudice to the right of any State Party having a claim to jurisdiction in accordance with article 6, subparagraph 1 (c) or 2 (c), to invite the International Committee of the Red Cross to communicate with and visit the alleged offender.

6. When a State Party, pursuant to the present article, has taken a person into custody, it shall immediately notify, directly or through the Secretary-General of the United Nations, the States Parties which have established jurisdiction in accordance with article 6, paragraphs 1 and 2, and, if it considers it advisable, any other interested States Parties, of the fact that that person is in custody and of the circumstances which warrant that person's detention. The State which makes the investigation contemplated in paragraph 1 of the present article shall promptly inform the said States Parties of its findings and shall indicate whether it intends to exercise jurisdiction.

Article 8

1. The State Party in the territory of which the alleged offender is present shall, in cases to which article 6 applies, if it does not extradite that person, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that State. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the law of that State.

2. Whenever a State Party is permitted under its domestic law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that State to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceeding for which the extradition or surrender of the person was sought, and this State and the State seeking the extradition of the person agree with this option and other terms they may deem appropriate, such a conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 1.

Article 9

1. The offences set forth in article 2 shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the States Parties before the entry into force of this Convention. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be subsequently concluded between them.

2. When a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, the requested State Party may, at its option, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in article 2. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State.

3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offences set forth in article 2 as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested State.

4. If necessary, the offences set forth in article 2 shall be treated, for the purposes of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territory of the States that have established jurisdiction in accordance with article 6, paragraphs 1 and 2.

5. The provisions of all extradition treaties and arrangements between States Parties with regard to offences set forth in article 2 shall be deemed to be modified as between State Parties to the extent that they are incompatible with this Convention.

Article 10

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with investigations or criminal or extradition proceedings brought in respect of the offences set forth in article

2, including assistance in obtaining evidence at their disposal necessary for the proceedings.

2. States Parties shall carry out their obligations under paragraph 1 of the present article in conformity with any treaties or other arrangements on mutual legal assistance that may exist between them. In the absence of such treaties or arrangements, States Parties shall afford one another assistance in accordance with their domestic law.

Article 11

None of the offences set forth in article 2 shall be regarded, for the purposes of extradition or mutual legal assistance, as a political offence or as an offence connected with a political offence or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition or for mutual legal assistance based on such an offence may not be refused on the sole ground that it concerns a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

Article 12

Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite or to afford mutual legal assistance, if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request for extradition for offences set forth in article 2 or for mutual legal assistance with respect to such offences has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin or political opinion or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any of these reasons.

Article 13

1. A person who is being detained or is serving a sentence in the territory of one State Party whose presence in another State Party is requested for purposes of testimony, identification or otherwise providing assistance in obtaining evidence for the investigation or prosecution of offences under this Convention may be transferred if the following conditions are met:

(a) The person freely gives his or her informed consent; and

(b) The competent authorities of both States agree, subject to such conditions as those States may deem appropriate.

2. For the purposes of the present article:

(a) The State to which the person is transferred shall have the authority and obligation to keep the person transferred in custody, unless otherwise requested or authorized by the State from which the person was transferred;

(b) The State to which the person is transferred shall without delay implement its obligation to return the person to the custody of the State from which the person was transferred as agreed beforehand, or as otherwise agreed, by the competent authorities of both States;

(c) The State to which the person is transferred shall not require the State from which the person was transferred to initiate extradition proceedings for the return of the person;

(d) The person transferred shall receive credit for service of the sentence being served in the State from which he was transferred for time spent in the custody of the State to which he was transferred.

3. Unless the State Party from which a person is to be transferred in accordance with the present article so agrees, that person, whatever his or her nationality, shall not be prosecuted or detained or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in the territory of the State to which that person is transferred in respect of acts or convictions anterior to his or her departure from the territory of the State from which such person was transferred.

Article 14

Any person who is taken into custody or regarding whom any other measures are taken or proceedings are carried out pursuant to this Convention shall be guaranteed fair treatment, including enjoyment of all rights and guarantees in conformity with the law of the State in the territory of which that person is present and applicable provisions of international law, including international law of human rights.

Article 15

States Parties shall cooperate in the prevention of the offences set forth in article 2, particularly:

(a) By taking all practicable measures, including, if necessary, adapting their domestic legislation, to prevent and counter preparations in their respective territories for the commission of those offences within or outside their territories, including measures to prohibit in their territories illegal activities of persons, groups and organizations that encourage, instigate, organize, knowingly finance or engage in the perpetration of offences as set forth in article 2;

(b) By exchanging accurate and verified information in accordance with their national law, and coordinating administrative and other measures taken as appropriate to prevent the commission of offences as set forth in article 2;

(c) Where appropriate, through research and development regarding methods of detection of explosives and other harmful substances that can cause death or bodily injury, consultations on the development of standards for marking explosives in order to identify their origin in post-blast investigations, exchange of information on preventive measures, cooperation and transfer of technology, equipment and related materials.

Article 16

The State Party where the alleged offender is prosecuted shall, in accordance with its domestic law or applicable procedures, communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit the information to the other States Parties.

Article 17

The States Parties shall carry out their obligations under this Convention in a manner consistent with the principles of sovereign equality and territorial integrity of States and that of non-intervention in the domestic affairs of other States.

Article 18

Nothing in this Convention entitles a State Party to undertake in the territory of another State Party the exercise of jurisdiction and performance of functions which are exclusively reserved for the authorities of that other State Party by its domestic law.

Article 19

1. Nothing in this Convention shall affect other rights, obligations and responsibilities of States and individuals under international law, in particular the purposes and principles of the Charter of the United Nations and international humanitarian law.

2. The activities of armed forces during an armed conflict, as those terms are understood under international humanitarian law, which are governed by that law, are not governed by this Convention, and the activities undertaken by military forces of a State in the exercise of their official duties, inasmuch as they are governed by other rules of international law, are not governed by this Convention.

Article 20

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If, within six months from the date of the request for arbitration, the parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice, by application, in conformity with the Statute of the Court.

2. Each State may at the time of signature, ratification, acceptance or approval of this Convention or accession thereto declare that it does not consider itself bound by paragraph 1 of the present article. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 with respect to any State Party which has made such a reservation.

3. Any State which has made a reservation in accordance with paragraph 2 of the present article may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 21

1. This Convention shall be open for signature by all States from 12 January 1998 until 31 December 1999 at United Nations Headquarters in New York.

2. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. The instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

3. This Convention shall be open to accession by any State. The instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 22

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day following the date of the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession with the Secretary-General of the United Nations.

2. For each State ratifying, accepting, approving or acceding to the Convention after the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 23

1. Any State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations.

2. Denunciation shall take effect one year following the date on which notification is received by the Secretary-General of the United Nations.

Article 24

The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations, who shall send certified copies thereof to all States. IN WITNESS WHEREOF, the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Convention, opened for signature at United Nations Headquarters in New York on 12 January 1998.

Vydavateľ Zbierky zákonov Slovenskej republiky a prevádzkovateľ právneho a informačného portálu Slov-Lex dostupného na webovom sídle www.slov-lex.sk je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, tel.: 02 571 01 000, e-mail: helpdesk@slov-lex.sk.